

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 483/2026
28.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Јасмине Васовић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Лазара Стефановића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Лесковцу Кв.бр. 13/26 од 22.01.2026. године и Вишег суда у Лесковцу 22Кж2.бр. 19/26 од 10.03.2026. године, у седници већа одржаној дана 28.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Лазара Стефановића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Лесковцу Кв.бр. 13/26 од 22.01.2026. године и Вишег суда у Лесковцу 22Кж2.бр. 19/26 од 10.03.2026. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Лесковцу Кв.бр. 13/26 од 22.01.2026. године одбачен је као недозвољен захтев за понављање кривичног поступка окривљеног АА у предмету Основног суда у Лесковцу К бр. 422/23 окончаног правноснажном пресудом Основног суда у Лесковцу К бр. 422/23 од 13.03.2024. године, која је потврђена пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 бр. 126/24 од 13.06.2024. године.

Решењем Вишег суда у Лесковцу 22Кж2.бр. 19/26 од 10.03.2026. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА и решење Основног суда у Лесковцу Кв.бр. 13/26 од 22.01.2026. године, потврђено.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Лазар Стефановић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијана решења преиначи на тај начин што ће дозволити понављање поступка или иста укине и предмет врати првостепеном или вишем суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења означава повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, образлажући наведену повреду закона бранилац у суштини указује на повреду одредбе члана 473. став 1. тачка 3) ЗКП (коју и сам нумерише у поднетом захтеву), оспоравајући оцену нижестепених судова о прихватљивост доказа и чињеница као разлога за понављање кривичног поступка, наводећи да је суд игнорисао поступке пред државним органима, доказе о здравственом и психолошком стању оштећене, као и чињеницу да је иста проглашена способном за војну службу. Такође, образлажући повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац указује и на повреду закона из члана 473. став 1. тачка 1) ЗКП наводима да су судови одбили захтев за понављање поступка иако постоје докази о лажној исправи – записнику о саслушању од 11.05.2022. године, графолошки налаз судског вештака који потврђује да потпис није аутентичан, као чињенице утврђене у одлуци Врховног суда Кзз 1272/2024 да оригинал треће стране записника није достављен суду.

Бранилац као разлог подношења означава и повреду закона из члана 474. став 2. ЗКП, коју и образлаже.

Међутим повреде закона из члана 473. став 1. тачка 1) и 3) и члана 474. став 2. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге због којих је, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца због повреде закона, из којих разлога је Врховни суд захтев браниоца у наведеном делу оценио као недозвољен.

Поред изнетог, у захтеву за заштиту законитости бранилац истиче да је побијаним решењима повређено право на правично суђење и делотворни правни лек из члана 32. и 36. Устава Републике Србије.

Међутим, како уз захтев бранилац окривљеног није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеном или другом учеснику у поступку повређено или ускраћено људско право или слобода које су зајемчена Уставом или Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и додатним протоколима, то захтев за заштиту законитости, у овом делу, нема законом прописан садржај, у смислу цитиране одредбе члана 484. ЗКП.

Такође, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења означава и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, наводи захтева браниоца окривљеног не садрже објашњење у чему се конкретно та повреда састоји, односно не образлаже се на који начин су нижестепени судови правноснажним одлукама учинили означену повреду закона, имајући у виду пре свега чињеницу да судије које је бранилац означио у поднетом захтеву (судије Горан Симић и Дејан Стаменковић) нису учествовале у доношењу побијаних решења.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева за заштиту законитости, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП подразумева опредељење повреде због које се захтев подноси, као и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4) ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези са чланом 484. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Татјана Вуковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић